

kolosy kvůli dolům a přehradám, odstřelujeme skály pro dálnice a kruhové objezdy, likvidujeme pomníky a nestavíme nové, protože už ničemu nevěříme... S rozměrem věčnosti přestáváme počítat, žijeme v přítomnosti, a ta se mění neuvěřitelně rychlými střihy. Nejenom, že sochařství musí vypadat úplně jinak než dříve, pracuje s dočasnými materiály a recyklačními metodami, ale i celý náš svět se mění. Staré časy končí dřív, než si na ně stačíme zvyknout. Jenže co s tím můžeme dělat? O tom bychom měli přemýšlet...

PET projekt, 2009–2011

Marek Rejent

* 1969 v Poličce

Pochází z Proseče, z rodiny, která se vždy zabývala tradičním řemeslem, řezbářstvím a výrobou dýmek. Je absolventem Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze,

ateliéru veškerého sochařství Kurta Gebauera. Autorsky se podílel na prosečském Muzeu dýmek a je členem umělecké skupiny Matky a Otcové (s Lenkou Klodovou, Lucií Krejčovou a Martinem Pěčem). Vytvořil několik realizací ve veřejném prostoru, včetně prosečské kašny s kohoutem. Jeho oblíbeným materiálem je dřevo, plast, světelné diody, ale i původně funkční předměty z reálného života, které přeprocovává nebo akumuluje.

www.marek.rejent.cz

Forořa 1993

BEZ PEŘÍ MAREK REJENT

Galerie dvojdomek,
Havlíčková 806, www.spokul.cz
otevřeno středa 14–17,
sobota a neděle 10–12 a 14–17
nebo na objednání v Turistickém
informačním centru, náměstí Míru 288,
583 03 Heřmanův Městec
Na titulu Živá a mrtvá, 2013
Text Martina Vítková
Grafická úprava Petr Scháněl
Foto archiv autora
Vydal SPOKUL HM, p.o. 2017

Vytuněný pionýr 2014

BEZ PEŘÍ MAREK REJENT

24. 6. – 27. 8. 2017

Marek Rejent / Bez peří

Důležitou pracovní metodou sochaře Marka Rejenta je recyklace. Znovuvedení věci do oběhu v jiné souvislosti je v umění možné už sto let. Svět umění přijal Duchampův pisoár jako *Fontánu* a sedlo kola a řídítka jako Picassova *Býka*. Během normalizace někteří umělci nejspíš ani jinak než recyklováním tvořit nemohli. Věra Janoušková vracela do života nádherné staré smaltované hrnce a kamna jako figury a anděly, Karel Nepraš objevil kouzlo instalatérských trubek nebo cyklistických šlapek a řetězů pro pohyblivé sochy.

Recyklace – proměna drobné elektroniky v mazlíčky, není u Marka Rejenta zajímavá jen z hlediska filozofie, ekologie a ekonomiky, je navíc vtipná (a trochu kritická). Taky máte někdy pocit, že technologie a spotřebiče jsou parazity našeho života? Holící strojky dokonce i bzučí podobně, jako mouchy a čmeláci. Jenže na rozdíl od holicího strojků možná leckteré městské dítě nikdy čmeláka nevidělo. Název výstavy *Bez peří* připomíná surreálnou poetiku amerického filmaře a vtipálka Woodyho Allena, ale také naznačuje, že létat se dá mnoha různými způsoby. Záleží na odvaze k fantazii. Rejentovy strojky napodobují a proměňují přírodu prostřednictvím lidských výrobků. Nejsou to našťestí žádná frankensteinovská monstra, spíše přátelské bytosti jako C-3PO a R2-D2 ze Star Wars. I když - kdo ví?

Z vysavačů, jaké měli doma naši rodiče, vyrobil sochař celkem snadno vysokou lesní zvěř, dlouhonohé srnky a srnce s hlavou z fénu. Mezi nejnovější práce patří nádherné dřevěné mýry (2015) a okřídlená motorka, za kterou by se nemusel stydět ani Fantomas. S křídly je *Vytuněný pionýr* (2014–2017) pohádkový – ve výšce se zatím nejspíš s nikým nesrazíte a loupit šperky a průmyslová tajemství z rezidencí bohatých magnátů a malebných francouzských zámků půjde úplně samo. . .

PET lahve posloužily Marku Rejentovi jako skvělý figurální materiál, možná v nich poznáte slavná umělecká díla – gotické Madony, Krista bez kříže, Níké Samothráckou nebo Věstonickou venuši, *PET projekt* 2008–2011. Původní umělecká díla oplývala náboženskou symbolikou, byla schrány pro příběh, jenže umíme je ještě naplnit obsahem?

Jací jsme, my lidé? Na tuto otázku odpovídá celá historie umění, ukazuje nám hrdiny, atletické figury, ale i groteskní podobizny. Marek Rejent se pustil do směšných typů a vytvořil *Vesnický pantheon*, který ale rozhodně neplatí jen pro venkovské obce. Podobné vychytralé kozlíky, chtivé křečky a namíchané kočky najdeme v jakémkoli vzorku obyvatelstva.

V Proseči se vždycky vyráběly líbezné soustružené hračky, bubeníčky, ponocní a husaři, Rejent lidové typy z 19. století zesoučasněl, vytvořil z nich pankáče, neonacisty, paní učitelky s ukazovátkem,

tělocvikáře s pištalkou, pány policisty, bezdomovce a dokonce i Pana Prezidenta a Pana Ovčáčka. Název série *Hračky pro neohodné děti* parafrázuje pohádky francouzského básníka Jacquesa Preverta. Neohodné děti poznají, kdy je příběh schválně vede nesprávnou cestou, aby se naučily, že svět dospělých není vždycky správný, morální a následováníhodný. Hračkami a galerií zvířecích typů se Marek Rejent připojuje k velkým moralistům minulých dob, jakými byli Dante, La Fontaine, Ezop, Jan Ámos Komenský, George Orwell nebo Karel Čapek, kteří pro vyjádření špatnosti v lidském světě používali různé metaforu – jiné světy, zvířátka, či růžové brýle mámení.

V roce 1993 na jednom z nejmystičtějších míst v Čechách, ruině nedostavěného gotického kostela, zaparkoval barevné motorky značky Jawa Pionýr pod názvem *Ustájení: 21 koní v Panenském Týnci*. Vyskládal taky pec pro hloupého Honzu, který nakonec vůbec není hloupý, a na všem, co kdy bude potřebovat, si prostě ustele. Všechny ty zásoby kamení, dřeva, peřin, dek a pivních lahví jsou jasně a logicky do *Foroty* (1993).

Ve svém nejmonumentálnější projektu *Pohyblivé kameny* (1996) rozpochoval Rejent balvany a kusy skal po galerii prostřednictvím motorků. Jsme zvyklí, že na zemi existuje něco věčného, co je tady pořád, co pamatuje naše předky a doby minulé. Právě pro věčnost sochař vždy pracovali s kamenem, do kterého sekali to, na co bychom neměli zapomenout. Jenže lidstvo se dostalo do etapy, kdy nezůstává kámen na kameni: stěhujeme gotické kostely a egyptské

